

Kružíkovaný

Občasník Slovákého kružku v Brně, čís. 15 /červen 1992/

- x -

PROGRAM NA III. ČTVRTLETÍ 1992

30. 8. účast chasy, zpěváků, zpěvaček a muziky kružku na III. mezinárodním folklorním festivalu Brno 92: asi dopoledne v průvodě
14,30 v krojové přehlídce
17,00 v prvním festivalovém pořadu
31. 8. účast chasy, zpěváků, zpěvaček a muziky kružku na III. mezinárodním folklorním festivalu Brno 92:
16,00 v průvodě
19,00 ve druhém festivalovém pořadu a po něm na závěrečném večeru účinkujících festivalu
1. 9. 19,30 místní klubovna u družstva Drutis, Halasovo nám.: první beseda sezóny 1992/93 a současně večírek s finskou skupinou Limingan Nuorisoseura z Liminky
- 7.10. 19,30 beseda v místní klubovně u družstva Drutis na Halasově náměstí
- 4.11. 19,30 hodová beseda /s programem/ v místní klubovně u družstva Drutis na Halasově náměstí
- 2.12. 19,30 mikulášská beseda v místní klubovně u družstva Drutis na Halasově náměstí
- 16.12. 19,30 vánoční beseda /s programem/ v místní klubovně u družstva Drutis na Halasově náměstí

Kromě toho:

- od 28.8. do 3.9. pobyt finské skupiny Limingan Nuorisoseura v Brně
- 7.11. zájezd a vystoupení na oslavách 70. výročí trvání bratislavského Slovákého kružku
- 14.11. asi vystoupení v pořadu Prameny /přehlídka folklorních souborů, členů Folklorního sdružení/ v Brně

Jak jste si právě všimli, přeložili jsme pravidelné měsíční besedy ze Střediska motorismu Zetor v Líšni do místní klubovny u družstva Drutis na Halasově náměstí, a to především na žádost něžného pohlaví, které mělo v temných zimních večerech strach do Líšně dojíždět. Přeložili jsme také termín besed - ze třetí středy v měsíci na středu první - lépe to tak vychází v prosinci, kdy míváme besedy dvě.

Stále zatím nemáme skříňku. Městská ~~pamá~~ komise památkové péče proti skříňkám na fasádách domů bojuje a tak, i když jsme našli vhodné místo na Solniční, narazili jsme na tuto komisi. Nezbyvá, než hledat místo někde ve výkladě obchodu či restaurace. Kdo má vhodný typ, ať s ním laskavě přijde za členy výboru.

NĚKOLIK SLOV KE STANOVÁM KRÚŽKU

Všichni členové dostali nebo v nejbližších dnech dostanou platné stanovy krúžku, o nichž chceme, aby byly živým dokumentem, abychom se podle nich skutečně řídili.

Hned ve 2. řu se praví, že účelem krúžku je "činně se zúčastňovati při projevech slovácké lidové kultury, pěstovati, udržovati a prohlubovati osobitost slováckého lidu". To znamená, že by se každý krúžek měl zajímat o lidovou kulturu Slovácka, rozšiřovat své znalosti o ní a získané vědomosti uplatňovat i ve své a krúžkařské praxi. Abychom tomu napomohli, zveřejňujeme již od vzniku Krúžkozoru statě o zvláštnostech lidové kultury jednotlivých oblastí Slovácka. Přesto se občas v krúžku objevují nešvary, které odporují nepsaným krúžkařským zákonům. Jako nelze míchat do hornácké sedlácké taneční figury, ale i písničky z podlužácké vrtěné nebo korytnánské sedlcké či hucké, nelze ani při zpěvu míchat písně z různých regiónů. Začneme-li sérii podlužáckých písní, pokračujme jen písněmi z Podluží, a teprve až ji ukončíme, začneme písně z jiného regionu. A že třeba někdo z vás neví kam která píseň patří? Je třeba se ptát zkušenějších a věci znalejších, je třeba si občas počíst v některém zpěvníku. Je jich dnes už dostatek a dají se vypůjčit v knihovně nebo i mezi krúžkaři.

- jmk -

JUBILANTI

Šedesátin se 3. září dožije Mgr. Jan Miroslav Krist, t.č. starosta krúžku.

Pětapadesátiny 12. října oslaví Miroslav Chaloupka, muzikant z let sedmdesátých.

Čtyřidátiny si 1. října připomene Jana Húsková, zpěvačka a přísná držitelka financí krúžku.

Všem srdečně blahopřejeme!

BRATISLAVSKÝ SLOVÁCKÝ KRÚŽEK se rozhodl, "že napriek nie práve najpriaznivejšej vnútropolitckej klíme a ekonomickej situácii" oslaví 70. výročí svého vzniku 7. listopadu 1992 společenským večerem s programem, na nějž nás srdečně zve. Pozvání s radostí přijímáme a zorganizujeme zájezd a přispějeme svým vystoupením do programu večera. Poznamenejte si tento termín!

Pepa Pokorný: Jak jsme byli v Německu /Leonberg 1.-4.4.92/

Podobně jako před dvěma lety dostali naši tanečníci pozvánku do německého Leonbergu na INTERGYM 92, což je mezinárodní setkání skupin zabývajících se gymnastikou a moderním či tradičním tancem. Setkání organizuje leonbergské gymnásium. Předpokládá se, že soubory vystupují při reprodukováné hudbě, což je pro nás nezvyk. Tancovat náš folklór na reprodukovanou hudbu je nesmysl, ale nabídka účasti však byla natolik lákavá, že jsme se nakonec přizpůsobili. V pondělí před středečním odjezdem se sešla muzika a dobře zpívající tanečníci a nahráli potřebný záznam na kazety. Doce-la jsme s ním byli spokojeni.

Při výběru účastníků dostalo příležitost mládí, které obsadilo tři osobní vozy: č. 1 Jirka Skála, Tereza Pavlincová, Michal Stánek a Jitka Danielová, č. 2 Libor Vojtek, Hana Zapletalová, Martin Mach a Edita Hejátková, č. 3 Miloš Bělehrad /jako organizátor a tlumočnick/, Pepa Pokorný /jako organizátor, zwukař a korepetitor/, Dana Doležalová a Petr Čanky.

Ve středu 1. 4. ráno jsme se sešli ještě za tmy o půl šesté. Miloš Bělehrad při pohledu na Skálovic Moskvič silně znervozněl, neboť omšelost karoserie byla nepřehlédnutelná a Miloš dobře ví, jak němečtí celníci těžko snášejí příjezd podobných vraků do jejich "pozlacené" země. Jirka k dobrému přidal, že doufá, že trubka od výfuku, kterou o víkendu lepil pracně dohromady, vydrží a neupadne. S několika málo zastávkami jsme dorazili až k poslednímu místu, kde se dalo ještě rozumně nakoupit za naše peníze. Tady však už byl Jirkovu doufání konec - trubka od motoru k tlumiči opět upadla a vůz se stal nepříjemně hlučným. Ke hranicím zbývalo jen 10 km a tak musel Jirka pod auto. Začalo pršet a déšť chvílemi přecházel ve sněžení. Za půl hodiny, co trvala oprava, jsme udělali i plán, co dělat v případě kdyby jedno naše auto muselo zůstat doma. Naštěstí špatné počasí způsobilo, že odbavení na hranicích proběhlo rychle a bez komplikací. Německý celník měl asi oči zalepené sněhem. Nálada nám od bodu mrazu - navzdory počasí - rychle stoupla.

Času bylo málo a proto jsme uháněli směrem na Norimberk a později Stuttgart, ale vpředu jedoucí Jirka se nám před odbočkou na Stuttgart ztratil. Jeho povoz s opět uvol-

něným výfukem se docela pěkně rozjel. Věřili jsme, že si odbočky včas všimnul a že někde na nás počká. Jenže postupně viry ubývalo, až bylo jasné, že se někde ztratil docela. "Není malý kluk", říkali jsme si, "do půlnoci času dost!"

Do Leonbergu jsme přijeli asi v 17,10, tedy pouze deset minut po plánovaném termínu. Ke sportovní hale jsme díky Milošovi, který si cestu zapamatoval z minulé návštěvy, trepili snadno a po příjezdu se srdečně přivítali s paní Kirschner-Köhler, která je dušé leonbergského setkání. Do příchodu našich hostitelů /byli jsme ubytováni v rodinách studentů a přátel leonbergského gymnasia/ jsme měli nejméně hodinu čas, což se hodilo s ohledem na náš ztracený vůz. Asi během půlhodiny nás naši tuláci skutečně našli. Bylo to tak, jak jsme předpokládali - přehlédli odbočku z dálnice a museli se kus vrátit. Docela nás potěšili, opět se dostavila skvělá nálada. Hostitelé se pomalu sešli, naložili nás do svých Mercedesů, WM, BMW či co měli za auta a odvezli si nás domů, někteří v Leonbergu, někteří do 10 km vzdáleného Warmbrunnu. Tím skončil prvý den zájezdu.

Ve čtvrtek 2. 4. asi ve čtvrt na jedenást jsme měli sraz na nádraží S-bahn v Leonbergu. S-bahn je železniční síť spojující satelitní města ~~mě~~ a městečka s centrem Stuttgartu. Než přijel vláček, pořídili jsme si společnou fotografii, kterou nám naším aparátem udělal jeden docela dobře ~~mě~~ česky mluvící pán. Prý je tu už nějakých 24 let.

Ve Stuttgartu jsme vystoupili na stanici asi 100 m od místa, které někteří z nás dobře znají z návštěvy Slovákého krůžku před dvěma lety. Ano, je to tam co je v chodníku mozaika znaků všech družebních měst Stuttgartu včetně našeho Brna.

Na náměstí v nové radnici nás čekal kulturní rada města pan Welsh. Pozval nás na oběd do restaurace přímo pod radnicí. Dobře jsme se poměli, vyměnili si projevy a drobné dárky. Po obědě nás pan Welsh provedl městem. Začali jsme supermoderním obchodním domem v americkém stylu, prošli jsme tržnicí ovoce a zeleniny /tedy takový sortiment pod jednou střechou se ani v zahraničí moc často nevidí/. Stavili jsme se na nádvoří starého stuttgartského zámku /po zničení za druhé světové války byl znovu postaven v původní podobě/, prošli jsme částí zámecké zahrady, obešli nové planetárium

a nadalších pozemcích jsme vyslechli něco o systému místní dopravy. Pěší zónou jsme se vrátili k ruzíci znaků měst, odkud jsme vyšli, kde jsme si dali na hodinku rozchod. Když jsme se vrátili, hrála tam skupina jihoamerických Indiánů a hrála pěkně. Nás však více zajímalo, kam se poděla tlupa muzikantů, která tu před chvílí postávala s cimbálem na vozíku. Miloš oznámil, že je viděl hrát na náměstí a přesto, že jsme měli málo času, vydali jsme se za nimi.

Když dohráli právě začatou písničku, nastoupili jsme s naší oblíbenou Zahraj ně hudečku... Muzikanti tak trošku vykulili oči, ale chytli se a pokračovali jsme ještě asi deseti sedláckými, víc času jsme už opravdu neměli. Poděkovali jsme jim, už nezbyl čas prohodit ani pár slov. Jen podle propagačních letáčků, které měli na kufru od houslí, jsme věděli, že se jmenují Husaři a že jsou odněkud z Podluží, neboť na fotkách měli červenice. Troufám si tvrdit, že jsme jim našim hopsáním a břískáním přilákali nejednoho diváka. Do Leonbergu jsme se vrátili tak na ámen, protože v šest večer začínal seznamovací večer skupin INTERGYM 92.

Nejprve zahrála jazzová muzika samých mládežníků, hráli celkem dobře. Pak byla večeře a dlouho nic. Čekali jsme zda nezačne diskotéka, kterou chystali ve vedlejší půlce sálu, ale když se nic nedělo, začali jsme si zábavu po svém. Všichni dva muzikanti zahráli boršické a pár straňanských. Dokonce se k nám začala přidávat popárowaná děvčata z jiných skupin. Kluků tu totiž byl kritický nedostatek.

Některé skupiny náš úvod vzaly jako výzvu. Nastoupily Italky s takovou legrační tělodvíchnou sestavou a se zpěvem. Zatáhly do kola vše, co mělo ruce a nohy. Pokračovali Švédové, spíš jejich cvičitelka s jakýmsi kruhovým tancem, při němž jsme si vyměňovali partnery. Škoda, že nástup k němu proběhl jaksi chaoticky, takže jsem místo s děvčaty tančil snad většinu času s kluky. Potom už následovala diskotéčka, která nás moc dlouho nebavila - hrálo se jen v tvrdém disko tempu a kraválu bylo moc. Většina z nás dala přednost malé folklórní rozcvičce v předsálí. Diskotéka skončila v deset, rozešli jsme se kolem půl jedenácté. Teda, společnou zábavu pro děcka Němci moc dělat neumějí.

V pátek 3. 4. jsme se každý podle svého prošli obchody, o nějakých nákupech se moc mluvit nedalo. Odpoledne byl první nácvik programu sobotního galavečera. Překvapilo, že němečtí

pořadatelé nepracovali v duchu své příslovečné důkladnosti. Časový plán se nedodržel a nácvik měl podobu slušného chaosu. Navíc aparatura, na niž jsme reprodukovali naše tance, měla mnohem pomalejší pohon pásku než by měl být, takže tanečníci nácvikem spíše znejistili.

Večeřeli jsme u svých hostitelů a pak si dali sraz na společnou procházku historickým jádrem Leonbergu. Nesešli jsme se všichni, počasí bylo chladné, na to, abychom někam zalezli, jsme, myslím, ani neměli. Tak jsme si v ulicích poklábosili, zazpívali naše nejmilejší, pozdravili kolemjdoucí ~~skupinu~~ rozjařenou skupinu našich dánských přátel a rozešli se do svých domovů.

Sobotní /4. 4./ dopoledne začalo generální zkouškou, která však už měla publikum. Byli jím žáci leonbergských škol. Chovali se velmi spontánně a nejlepší výkony oceňovali nejen potleskem, ale i dupáním a povzbudivým pískáním. Zvuková aparatura měla rychlost v pořádku, pro změnu ji však nebylo téměř slyšet. Měli jsme připraveny tři čísla - tance ze Strání, korytňanskou a sedlckou z Dolního Němčí. Všeobecná dezinformovanost gradovala. Potíže se špatnou reprodukcí jsme se rozhodli vyřešit použitím živé muziky a zpěvu v posledním čísle. Muzikou nám byly jedny housle, při zpěvu hrály kontry, při tanci prim. Diváci naši odvahu ocenili hrobovým tichem v hledišti a po skončení čísla výše uvedeným způsobem.

Vystoupení ostatních skupin se nám také líbilo. Zvláště blízké nám bylo představení korejského souboru, který předvedl několik působivých tanců své domoviny. Bylo to asi dvacet děvčat a jeden muž, vynikající sólista a zřejmě vedoucí skupiny. Tančili v pestrobarevných kimonech, jako rekvizity měli různé bubínky.

Perfektní gymnastická vystoupení měli Dánové, byli na INTERGYMU skutečně právem. Nejsympatičtější mezi nimi byla malá, asi pětiletá holčička, která s ostatními bravurně zvládala všechny gymnastické kousky, včetně přemětů. Myslím si, že někteří členové této skupiny to dotáhnou přinejmenším do dánské gymnastické reprezentace, pokud v ní už dávno nejsou.

Mužskou část naší výpravy samozřejmě velmi zaujaly temperamentní Italky. Miloš naše představy o nich podpořil svými vzpomínkami na setkání před dvěma lety, kdy chlápci přece nebyli pod přísnou kontrolou našich děvčat. Myslím, že společ-

né snímky našich skupin promluví dostatečně výstižně o tom, jak nám mezi nimi bylo. Italky ukázaly klasickou ženskou gymnastiku s náčiním /míče, kruhy, stuhy aj./ a moderní tanec.

Trojice černých chlapců ze Santa Dominga /karibská oblast/ tancovala svižně znějící latinskoamerické disko, jako rekvizitu si nezapomněli vzít mikrofon, i když nebylo možné pochybovat o tom, že zpěv je z playbacku. Inu, jiný kraj, jiný mrav.

Sympatické byly ukázky práce německých skupin. Nejlépe jsme mohli sledovat děvčata z M Ummendorfu, která obvykle vystupovala před námi a měla šatnu vedle nás. Předvedla moderní tanec v přitažlivých úborech.

Generálka skončila s časovým zpožděním. Měli jsme jen zábavy, abychom večer nemuseli dělat všechna tři čísla naživo. Určitě by nám to vyhovovalo líp, ale s jedněmi houslemi to přece není ono a navíc jsme to už neměli kdy pořádně zkoušet.

Večerní představení však mělo již podstatně lepší úroveň. Bylo pěkně konferováno, pořadatelé dodali celkově lepší zvuk. Bylo dokonce připravena tombola pro účastníky, každý z nás dostal zdarma pět svinovacích losů, po jejichž rozvinutí jsme hned věděli na čem jsme. Téměř každý vyhrál něco /teda, o suta se zrovna nehrálo/, ale i maličkost potěší /např. minikuchařka v němčině/. Během večera probíhalo vzájemné fotografování, výměna suvenýrů /na to bychom se měli v krúžku lépe připravit/, podepisování triček a pod. Děvčata z Ummendorfu nám naznačovala, že bychom po představení mohli společně vyrazit do ulic. A protože jsme asi dvacet minut čekali na Libora, než si přiveze klíče od svých domácích, přiučili jsme německá děvčata ještě ve sportovní hale našim tanečům. Bylo už po jedenácté večer, když jsme vyrazili, ale měli jsme na paměti, že nedělní cesta domů bude pro řidiče pěkně náročná. Děvčata nám navrhla malou kavárničku na náměstí, sedli jsme si do kruhu kolem čtyř sražených stolů a živě konverzovali, převážně v angličtině. Zazpívali jsme jim několik našich písniček a ona docela pěkně nějaký německý přípitek. Mluvílo se i tom, že byla byla ráda, kdybychom v budoucnu přijali pozvání do jejich města a že bychom si mohli pozvání vyměnit. Slíbili jsme, že o tom budeme uvažo-

vat. Rozešli jsme se po půlnoci, i když bychom /nebýt daleké cesty/ vydrželi i déle.

V neděli 5. 4. bylo nevlídné ráno. Pršelo, chvílemi poletoval sníh. Sraz jsme měli v 8,00, ale sešli jsme se až o půl deváté. Uložili batožinu a vyrazili k Brnu. Cestou jsme se zastavili v Rothenburgu, původním středověkým městem, které nikdy nebylo dobyté ani zničeno válkou. Dokonce ani Švédové za třicetileté války nedokázali město dobýt, i když to tehdejší městský exstarosta odnesl pořádnou opicí. To prý bylo tak. Generál švédského vojska v jakémsi rozčilení prohlásil, že od útoku, který by jistě znamenal dobytí a pak úplné zničení města, ustoupí jedině v případě, kdyby někdo z obyvatel jedním tanem vypil holbu vína. Po krátkém váhání se přihlásil bývalý starosta města /asi to ve funkci často trénoval/ a skutečně to dokázal. Dodnes je na starostově domě pamětní deska. Jen pro informaci - jedna holba je asi 3,75 litru. A tak jsme si město pěkně prohlédli, prolezli obranné věže i hradby. Je dobře patrné, že město žije hlavně z turistického ruchu.

Počasí se nezlepšilo, celou cestu jsme jeli v děšti střídaném sněžením. Do Brna jsme dojeli v pořádku po deváté večer.

- - -

KALENDÁRIUM FOLKLÓRNÍCH AKCÍ 1992

- 7. 6. Národopisná slavnost Vyškovska v Křenovicích u Slavk.
Národopisná slavnost v Troubsku
- 13.-14.6. Západoslov. folkl. slavnosti v Myjavě
Slavnosti kultury Rusínů a Ukrajinců ve Svidníku
- 14. 6. Přehlídka dětských souborů v Kyjově
- 17. 6. Brněnsko tančí a zpívá, přehlídka v Brně
- 17.-21.6. Mezinárodní folkl.festival v Košicích
- 19.-21.6. Horehronské dny zpěvu a tance v Helpě
Slavnosti v Martině
- 20. 6. Chodníčky k domovu, přehlídka v Ostravě
- 20.-21.6. Slavnosti "Pod Žvičinou" v Lázních Bělohrad
Mezinárodní folklórní festival v Pardubicích
Zamagurské folklórní slavnosti v Červeném Kláštoru
- 21. 6. Folkl. festival v Ochočnicích /u Kysuckého N. Mesta/
- 26.-28.6. 47. mezinárodní folkl.festival Strážnice
Spišské folkl.slavnosti ve Spišském Podhradí
Folkl. slavnosti v Podhorie /u Žiliny/
- 2.-5.7. Festival dechovky a folklóru ve Zlíně
- 3.-5.7. Folkl. festival ve Východné, národop.slavnost Rožnov
- 4. 7. Národopisná slavnost v Kořenci
- 4.-5.7. Slavnosti "Kraj beze stinu" v Krumvíři
- 10.-12.7. Folkl. slavnosti pod Pořánou, Datva
- 11. 7. Vsetín - 100. výročí národopisné výstavky

Po Podluží a Hanáckém Slovácku se v našem povídání o Moravském Slovácku dostáváme na Kyjovsko, významné oblasti ležící ve středu Slovácka. Tradičně dělíme Kyjovsko na jižní a severní. Není to dělení pouze orientační, tyto dvě oblasti se od sebe dosti podstatně liší, a to jak krojově, tak v projevupísňovém či tanečním, jak dále uvidíme. Jižní Kyjovsko tedy tvoří obce Milotice, Dubňany, Vacenovice, Ratiškovice, Svatobořice a Mistrín, s severní Kyjovsko pak Sobůlky, Něčice, Boršov, Bukovany, Kostelec, Moravany, Čeložnice, Břesovice, Labuť, Hýsly, Ježov, Žadovice, Kelčany, Vlkoš a Skoronice.

Rozdíl mezi severním a jižním Kyjovskem zvláště vynikne, podíváme-li se blíže zejména na mužský kroj, rozumí se sváteční. Na jižním Kyjovsku se skládá s modrých soukenných nohavic, vpředu i vzadu šňurovaných, tvary mezi šňurováním se často vykládají často červenou látkou. Kordulka bývá krátká, hedvábná, červená, ale i jiné barvy, kolem výstřihu a okraje ozdobně lemovaná pentlemi a krepinkami. Spíná se buďto pentlemi nahoře i dole, popř. dvěma knoflíčky tak, aby bylo vidět bohatě vyšívanou náprsenku košile. Ta má velmi široké rukávy, vesměs tak dlouhé, že přesahují délku svěšených rukou. Konce rukávů jsou krajkové, před krajkami je vyšívání, podobně jako na stojatém límci či již zmíněné náprsence. Vyšívání bývá zpravidla černé nebo bledě modré, pod dírkováním nebo prolamováním červeně podkládané. Ke svátečnímu kroji patří i marýnka či lajbl z téže látky jako nohavice, vyšitý u kapes a na klopách u krku, vyzdobený modrými kuličkovými knoflíky. Nohavice ovšem často bývaly i z černé lesklé látky, tzv. lastýnu, černě šňurované, k nimž se nosily černé lajbly. Do punktu nohavic se vkládá jako ozdoba pestrý šátek (tzv. želínek), nebo bílý, vyšíváný. Dříve všední plátěné třaslavice se postupem doby staly též součástí slavnostnějšího kroje. Typické jsou zejména pro rekruty. Kyjovské

třaslavice jsou dole "ofranclené", otrásněné, rekruti je mívají vpředu zastrčené do bot, vzadu pak volně splývající. Přes ně se nosí modré zástěry do půli lýtek, bohatě vyšívané a k tomu všemu se přidružuje jako vrchní zástěrka bílý, červeně vyšíváný čátek, popřípadě červený želínek, často však obojí - otrápný želínek dole, bílý šátek přes něj. Někde ovšem rekruti zástěry nenosí a nahrazují je pouze šátky. Rekrutské oblečení nepostradatelně doplňuje lajbl a pestře nazdobený klobouk s pavím perem.

Širáček bývá podle jednotlivých vesnic zdobený různými housenkami, nad housenkami jsou často stříbrné krepiny a přes ně dracounové trapečky. Svobodní mají ke klobouku nepostradatelné péro - kohoutí kosírek, někdy i více. Původní jihokyjovské holínky měly vykuté podpadky a vpředu byly ozdobeny dlouhými červenofialovými třapci, podobně jako na Bodluží. Dnes, ostatně jako i jinde na Slovácku, vyjma ovšem již zmiňovaného Bodluží, má každý takové holínky, jaké sežene.

Na severním Kyjovsku je mužský kroj nyní daleko prostší. J. Klvaňa k tomu již v roce 1918 poznamenává: "Nynější oděv jest hlavně kolem Kyjova značně poměštlý. Už se nosí nohavice z černého sukna a kabátce "marýnky" bez ozdob vyšíváných. Pouze širáček, vyzdobený housenkami bíle-červenými a soukenná vesta černá vyšívaná - kordulka a vysoké boty činí jakýsi krojový dojem." Dříve se zde ovšem nosily žluté, pod kolenem řemínky svazované koženky. K nim patřil také asi 12 cm široký pás s kapsičkou vpředu, utahovaný přeskami a vybíjený. Ke koženkám neodmyslitelně patřily modré punčochy, které bylo vidět asi 5--10 cm mezi holínkami a koženkami. To vše již zcela vymizelo, i když se v poslední době o renesanci žlutic snaží některé soubory. Tyto kalhoty však již nejsou kožené, ale látkové. K černým soukenným kalhotám se nosí dlouhý úzký opasek, kolem něhož se zepředu ovíjí malý pestrý šátek - turečák.

10.7--12.7.	Javořina	Slavnosti na Javořině
17.7--19.7.	Velká nad Veličkou	Hornácké slavnosti
8.8--9.8.	Zuberec	Podroháčské slavnosti
18.7--19.7.	Starý Hrozenkov	Kopaničářské slavnosti
9.8.	Hluk	Festival dechových hudeb
15.8--16.8.	Domažlice	Chodské slavnosti
22.8--23.8.	Milotice	Národopisný festival
22.8--23.8.	Červeník	Slavnosti zpevu, tance a hudby
28.8--30.8.	Strakonice	Mezinárodní dudácký festival
28.8--1.9.	Brno	Mezinárodní folklórní festival "Brno 92"
29.8--30.8.	Červený Kostelec	Rýznburské slavnosti
4.9--6.9.	Uherské Hradiště	II. ročník festivalu hud. nástrojů a lid. muzik
13.6.	Prostějov	Hanácké slavnosti
12.9--13.9.	Dolní Lomná	Folklórní slavnosti
19.9--20.9.	Velká Bystřice	Přehlídka vesnických souborů
14.11.	Brno	Prameny

Kyjovsku - pokračování ze strany 10

I severokyjovská košile se od jihokyjovské podstatně liší. Má široké rukávy, které jsou však dole sebrané do límečku, na náramcích bývá často černě vyšita. I na přednicích bývá vyšívání, nejčastěji dírkové - zpravidla bílé, často červeně podloženo. U krku a rukou se spíná košile šňůrkami, u starých bílými, u mladých černými. Košili kolem krku doplňuje černý šátek s dlouhými splývavými konci. Kordulky jsou z černého sukna s nízkým stojatým límcem, kolem dírek a kapes vyšíváné. Sahačí skoro až po pás. Přes ně se nosívá lajblík, rovněž z černého sukna. U krku má vpředu přeložené výložkovité špičky.

Příště se podíváme na ženský kroj z Kyjovska, který se po Národopisné výstavě československé v roce 1895 stal přímo synonymem "národovosti a vlastenectví", takže se při pořádání nejrůznějších besed a hodů dostal do všech možných koutů naší vlasti a často se při hodech používá tam, kde již vlastní kroj nemají.